

Б И Л Т Ћ Н

ПЛАНИНАРСКОГ ДРУШТВА

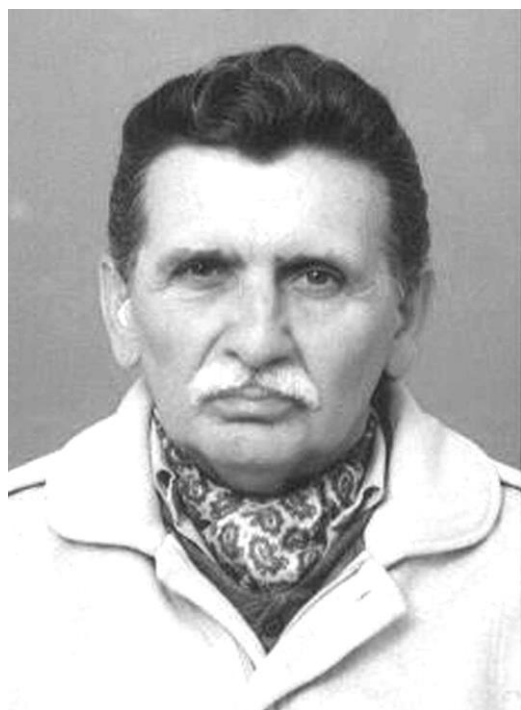
РАДНИЧКИ

Година 49.

Београд, Октобар 2003

Број 20

Цена: по жељи,
одредите сами

Adios, amigo !

Милорад Мирковић –
Мирко

1929 – 2003

Дана 10.7. 2003 године, заувек нас је напустио стари члан, одличан планинар, а још бољи друг – Милорад - Мирко Мирковић. У висине и незаборав је отишао са њему најдражег места – Проклетија, претходно направивши туру којом би се могли подичити многи млађи планинари. Памтићемо његову љубав према планинама и планинарству, његова беспрекорна и невероватно детаљна предавања, као и ведар дух и шарм којим је пленио планинаре, не само нашег друштва, током деценија заједничких похода.

Сахрањен је 14.8.2003. године у Београду, на Бежанијском гробљу.
Бог да му душу прости.

Ово је поздрав са Миркове сахране, који су му упутили његови другови, Бранко и Шеки :

Колико човјек може да значи човјеку потврђује и напор свих који су познавали Мирка, како смо га од милоште звали. И планинари и војска која је прва притекла и полиција и грађани Гусиња. Сви су саосјећали са породицом и пријатељима и чинили ванредне напоре. И кад је изгледало да је било узалудно било шта предузети, стрпљење, упорност и виспреност су се исплатили. Нашао га је човјек који је имао све те особине и више од тога. Наш Мирко је завршио у планини. Боже, као да је баш тако желио! Планина га је дала, али га планина није узела. Узео га је живот, од којег је превише тражио. Ипак, зарад љубави према планини Мирко, нека ти је добар пут у незаборав!

Радоња Шекуларац

Драги наш Мирко,

Ево нас опет заједно. Четвртком како смо се деценијама увек састајали. На нашу несрећу, овај четвртак је неумитан растанак са тобом.

Увек смо се из планина враћали и били врло срећни. Овај јулски поход није био такав. Отишао си у вољене Каранфиле и у њима заувек остао. Оставио си породицу и нас другове из планина да се са тугом сећамо и памтимо заједничке излете, походе и незабораван живот у планинама.

Биће заувек памћен твој покретачки дух, познавање планина, изванредно оријентисање.

Биће заувек памћени успони и врхови који су остајали иза тебе да би се оним тежим и узбудљивим опет враћао.

Биће заувек памћен твој ведри дух и усна хармоника којом си нам обogaћивао незаборавне тренутке на врховима, крај логорских ватри, на путовањима.

Биће заувек памћена твоја предавања, брижљиво припремљена и богато илустрована.

Биће заувек памћена твоја брига и љубав за другове са којима си ишао у планине.

И надасве биће запамћена твоја скромност, преко које се није могла да сагледа сва величина и резултати које си остварио у теби драгим планинама.

Зато, драги наш Мирко, твој физички растанак није за нас крај. Наше памћење остаје дубоко урезано у нама. Ми ћемо нараштајима који долазе говорити о голијатима који су градили "Раднички" и планинарство Србије, а твоје место међу тим дивовима је часно и незаобилазно.

Нека је породици утеха да су у Мирку имали часног човека, изванредног радника и ствараоца, а доброг оца, брата и мужа.

Драги наш Мирко, нећемо те заборавити.

Нека ти је вечна слава и хвала. Бог да ти душу прости.

Бранко Котлајић

Сећајући се нашег Мирка, поново објављујемо његов текст

И Л Е Г А Л А Ц

Свежина лахора, лаког као паперје, пређе ми преко чела и носа што су вирили из вреће за спавање, пробуди ме и дарова ми мирис пуне прегршти биља. Ослушних. Умукао је онај невидљиви милионски оркестар цврчака, који ме је сву ноћ успављивао. Прочкиљих на једно око, па на друго. Расвитак. Звезде се погасиле и ноћ почела да бледи. А мени би жао, што сам је преспавао онако препуну звезда. И зашто баш свака летња ноћ мора тако брзо да прође. Нисмо више утукани у њену млаку таму, заклоњени од љубопитљивих очију и покривени треперавим звездама. Пробудисмо се на ледини, пространој и празној, преко које се пружао некакав пут, којим су људи ранораниоци свакога часа могли да наиђу. Неста оне интима ноћи, у којој сам био сам са својим мислима и сновима, па најпре помислих да сам освануо у врећи на тротоару. Устасмо обојица, па спаковасмо наш бивак. - И ето, тако отпоче тај дан, субота 9. јула 1956. године. Дан, чији ћемо прави и потпуни значај схватити тек коју годину касније...

Завитласмо наше тешке ранчеве и дочекасмо их на плећа, па кренусмо одмереним кораком и широм отворених очију онамо, где смо већ неколико година узалуд желели да пођемо. Осваја свеже планинско јутро, свечано као какав велики празник. Прођосмо покрај затворене црквице и уђосмо у ту, дотле забрањену долину, што води ка нама непознатим литицама и врховима, које смо одавно, само једном, кришом погледали. Она, још увек у дубокој сенци и измаглици. Поспана. Они, тек обасјани првим сунчевим зрацима, рефлектују пурпур јутра и расипају га по белини снежника. Над њима небо постаје плаво и блиста као вољене очи. У души снежно забруја акорд складних и топлих тонова. Срећа!

Пођосмо уз Дољу. Она и ми, у благом луку скренусмо лево, готово сасвим ка југу. Пређосмо широку лепезу наноса бујице, што је дотицала са наше десне стране. Прочитасмо јој име на карти, Бистричица. И заиста, сада је баш таква и била, кротка и бистра, те се умисмо, па је прегазисмо с камена на камен и преко кратког брвна. (Данас је ту повећи пропуст, преко кога иду трактори и аутомобили.) Настависмо путем, коњском стазом, која зађе између два плота од

врљика преплетеним пружем и примаче се сасвим обронку Везирове Браде и потоку који нам је дотицао у сусрет. Указа се Грбаја, величанствена и лепа, те без речи стадосмо. Угледасмо по први пут оно што смо раније само наслућивали. Оно што сви ви, који дођосте после, већ тако добро знате. Те, нећу о томе. Већ само о једном детаљу, узгред уоченом, који су време и људска ускогрудост одавно избрисали, па вам је, можда, непознат.

Ето баш ту, пред самим газом, леви плот оштро скрете у страну, остављајући иза себе, стазе и потока, малу троугласту зараван покривену свежом зеленом травом. Не одолесмо. Збацисмо ранчеве са леђа. – Па, да! Време је за доручак, оправдасмо се брже, боље. А, баш и није морало још да буде.

Дуго смо посматрали призор испред нас, а онда се осврнусмо око себе. Иза десног плота, сасвим уз њега, стајао је споменик са оним, тада већ класичним, "На овоме мјесту..." итд. Па имена стрељаних "другова" организатора устанка и првобораца из 1941. године. Прочитасмо са дужном пажњом, па се окренусмо нашим ранчевима. Тек тада угледасмо малу, травнату, зелену хумку, под којом је жуборио поток. Необично оријентисану, али уредно оивичену крупним, у бело обојеним речним облутцима. У чело, уз плот, беше пободена необрађена камена плоча са грубо урезаним натписом: "Буби граничар 195.." и нека, онда скоро година, коју не памтим. Ни реч више. И то ме намах збуни. Гроб тако правилан, уредан и чист, као да је неко, баш испред нас, туда прошао и уредио га. Нигде ниједног отпатка. Ни суве гранчице. А, такав натпис! Какав је то граничар без пуног имена и презимена? И ја имам брата од стрица, кога од малена зовемо "Буби". Али је његово право име Љубиша, а презиме као моје. Зна му се и година рођења. А, хвала Богу, још беше далеко од смрти...

Једосмо, па одосмо у Грбају, да нам се догоди дан препун доживљаја и утисака. Увече, крај ватре у једном од сточарских станова, ћаскали смо, сада већ пријатељски, са Стевом, командиром пограничне карауле у Грбаји, о протеклом дану и плановима за сутра. Записивали смо називе врхова, превоја, катуна и других детаља са терена, којих није ни било на нашим секцијама, а о којима смо сазнавали од наших граничара и сточара тога дана и вечери. Тада упитах зе зелену хумку у Дољи, са натписом "Буби граничар". "Да, рече Степа кратко, он је био на караули пре Фрицка." И нешто одмах постаде јасно. Јер, Фрицко је пас, немачки овчар, коме је Степа

наденоу име по немачком команданту града Београда из времена окупације. Посебно је дресиран за службу на граници. Управо смо били провели пола дана са њим, при успону на Волушницу и Попадију. Али је он све време ходао Стеви уз ногу, не обазирјући се на нас. Мислим да нас је само толерисао, јер смо били у друштву граничара. Било је без видног утицаја и то што сам му једног, за њега критичног тренутка, мало помогао.

Наиме, Степа је на прилазу катуну на Волушници, пожелео да нам демонстрира Фрицкову упорност и безусловну послушност, па нас је повео преко једне кратке, али стрме и глатке стене, коју смо баш могли и да обиђемо. За нас, са гуменим "Вибрам" ђоновима на гојзерицама, није било тешко да се, помажући се и рукама, узверемо уз њу. Али за Фрицка, са малим површинама шапа и канџама које се на заривају у кречњак, она је била несавладива. Он је то знао и остао је да чека под њом. Али, ми не сиђосмо, већ га Степа оштром командом позва са стене к себи. Фрицко се погну, напреже, па пуном снагом полете у скок уза стену. Стиже до изнад половине, загреба узалуд канџама по стени, оста за тренутак у месту, па беспомоћно клизну натраг и преврте се. Ни на поновљене команде, Фрицко није успевао. Свакад би, над половином стене, загребао у месту, тихо зацвилио и кренуо натраг. Би ми га жао па, како сам стајао близу, сиђох још мало, до висине која му је била критична. Сачеках ту, да и по четврти пут загребе у месту, па га подухватих руком и изгурах изнад себе. Он зари предње канџе у земљу изнад стене и извуче се. Окрете се на тренутак и погледа ме право у очи. Али тако кратко, да ја сада не знам да ли је то било његово "хвала пријатељу", или прекор "лако је вама са гуменим ђоновима", или је, можда, само пожелео да види ко сам. Признајем, волео бих да је оно прво. Истина је, међутим, да се његово понашање према придошлицама, Бранку и мени, није променило.

Пас граничар не склапа нова познанства. Не спријатељује се. Не умиљава се, али и не лаје. Кад мора, само тихо зацвили да укаже на опасност. Не узима ни воду, ни храну, сем из једних руку. Не игра се са децом, не маше репом. Све ове особине, карактеристичне за псе, човек му је, дресуром у младости, заувек одузео и "оспособио га за службу". Те, он за друго и није. А када остари, па више није у пуној кондицији, служба му престаје. Али, и живот.

Са оваквим сазнањем, мислим да је нормално да човеку навру многа питања. Ја упитих само: "Јесте ли и Бубија тако

"пензионисали"? Одговор би војнички кратак, али, рекао бих, и са призвуком некаквог поноса и туге у гласу: "Не! Буби је храбро погинуо на задатку." И сада, у то вече, које је и до овог тренутка обиловало обостраним питањима, даља запиткивања постадоше неминовност. Посебно, када се имају у виду шути војнички одговори о њиховом животу и раду. Питали смо и сутрадан. И Стеву и друге граничаре. Па, сада је време да покушам да саставим фрагменте животне приче о псу Илегалцу.

Почео бих од ослобођења. Оног после рата што је за нас завршен 1945. године, а у овом крају је, можда, и дуже потрајао. Тада се вратио живот у Дољу и Грбају, на пашњаке под Каранфилима и Попадијом, у катуне на Волушници, на Застану. Дођоше и младићи у сиво-маслинастим униформама, оним као некад, што мирисаху исто, да тај живот штите, да опет патролирају пограничном стазом, да саграде нову караулу у Грбаји. Ону, у којој је данас "доњи дом планинара". И то, недалеко од карауле некадашње Краљевине Југославије, коју је непријатељ, у наступу неког ирационалног беса, минирао онда када у њој, већ одавно, није било никога. Саградише је, обојише маскирним бојама и уселише се у њу, да не морају свако јутро, још по мраку, из Гусиња. Али, кадгод би се тројка пред њом постројила да крене у обилазак, један би се пас овчар, крупан, али мршав и неуредан, провукао испред оgrade од бодљикаве жице и стао уз ногу вође патроле. Није то био њихов "службени пас". Још нису таквог ни имали, па би овога, првих дана, отерали. Он би се, без каквог противљења, провукао натраг испод оgrade и удаљио преко ливаде, онамо негде под ону пећину у стрмом обронку Волушнице, да нестане код развалина старе карауле. Али би, следећи пут, опет био ту. Уз ногу вође патроле, очигледно спреман да и он крене. Једном га и поведоше. И не покајаше се. Показало се да добро познаје стазе и путање овога краја. Као да је познавао и уобичајено кретање патроле. Ишао је испред ње, уредно је, својим заустављањем, унапред обавештавао да им неко долази у сусрет. На раскршћима стаза и путања, сачекивао је патролу да сазна у ком од могућих праваца треба даље ићи, итд. И све би добро, док нису покушали да са њим поделе своју ужину. А тада, штагод бацили испред њега, он не би узео. Следећи пут, понови се све исто и са другом патролом.

Онда војници упиташе сточаре није ли то њихов пас. Ови одговорише да су га виђали, да знају за њега, али да није њихов. Да

личи на њихове овчаре, али да неће за овцама. Самотњак је. Не напада им ни стоку, нити чобанчиће, па и они њега не дирају.

Иза тога, догоди се оно пресудно. Направише му и ставише оковратник и поводањ од старог коњског улара, па поведоше у патролу самом пограничном стазом, што су дотле, због могућих инцидената, избегавали. И опет се не покајаше. Једног тренутка, покрај саме границе, пас затеже поводањ и полеже по земљи иза неког бусена, тихо цвилећи. Војници се намах без речи погледаше, осврнуше се око себе па, као под командом, попадаше у заклоне где је ко стигао. На време. Јер, ускоро наиђе она друга, тада не баш пријатељска контрола, својом стазом, са друге стране граничарске линије. Рискантни сусрет би избегнут. Састав, наоружање, опрема, време и смер кретања те патроле беху регистровани. А сопствена патрола оста незапажена. И, војници завољеше пса. Очеткаше га, опраше и уредише га као правог. Пожелеше да он буде стално са њима. Али, испречише се Правила о унутрашњој служби. За њих, пас је био потпуни илегалцац. Није ни постојао. Па га један од војника, тек свршени студент, и назва илегалцем. Можда због тога, што је и сам то био у неком од студентских домова.

Оваква ситуација на караули није смела да потраје, па се Стева одлучи да рескира свој годишњи одмор. Отпутова за Београд заједно са Илегалцем и оде у центар за дресуру паса на Торлаку. Потражи тамо своје другове из школе, исприча им причу о стању на караули и граници, о прекој потреби за псом граничарем и рече да је, ето, спреман да не иде на одмор, само да би прошао обуку са тим, таквим и таквим псом, који већ свашта зна и кога је, ево, довео. Али, одговор би категорички негативан: "Теби, Стево, никаква обука више није потребна. Већ је довољно имаш. А, твој пас је превише стар за то. Шарпланинце је и иначе тешко дресирати." Сва даља Стевина инсистирања и позивања на другарство из школске клупе, не помогоше. Пристадоше само да му пса испитају на полигону за обуку, тек да провере силну Стевину причу. Али, Илегалцац "положи испит" без тешкоћа, па се сад и они заинтересоваше. Прегледаше прератну картотеку паса у центру, коју окупатор не беше уништио и нађоше картон са детаљним описом, свим мерама и "личним карактеристикама" Стевиног Илегалца. Нађоше да је прошао дресуру и да је, пред рат, упућен Команди пограничне трупе у Гусињу. Нађоше и да се одазива на има "Буби". Наметну се само питање без одговора,

како је могао да преживи све протекле године не узимајући храну и воду ни од кога.

Одлучише се још и за последњу проверу. Изађоше мирно из канцеларије напоље, па наставише немарно разговор, не обазирајући се на Илегалца, који је лежао у хладу на травњаку, стрпљиво чекајући онамо где су га били и оставили. После неког времена, Стева неочекивано и тихо позва: "Буби!" А Илегалац, као да је све време само на то чекао. Полете из места као метак, укопа се на став "мирно" пред Стевом и оста тако чекајући са концентрисаном пажњом следећу команду. Али, пса дресирају, а човека само подучавају, те људи не одолеше, већ, мимо сваког реда и правила, чврсто загрлише Илегалца, који то, од овога тренутка, више није био! ...

У спомен на Мирка, овде, захваљујући аутору, Бранку Котлајићу, објављујемо део из књиге "Живот са планинама", својеврсне планинарске аутобиографије која ће се ускоро наћи у штампи:

...

Били су то Живојин Градишар - Жика, Бранко Митрашиновић - Бата и Милорад Мирковић - Мирко. Нас шест смо били заједно кроз походе, успоне и друге догађаје у планинама. Ради тога, желим да, пре приче о збивањима у планинама, кажем неку реч о њима...

Милорад Мирковић – Мирко

Не сећам се када смо се упознали, али смо већ 1953. године радили на обради Хомољских планина, које је Планинарски савез Србије одредио нашем друштву за обраду и патронат. Тадашњи председник друштва, Зоран Камарит, популарисао је туру у Хомољским планинама од Нереснице (жел. ст. на прузи Пожаревац - Бор) на Земан (620 мнв.) и даље на Купинову главу (925 мнв.), са повратком долином потока Комше, натраг у Нересницу. Већи део те туре описао је и објавио у часопису ПСС "Кроз планине" (бр. 3/52). Мирко је пак, израдио изванредну гребенску карту

целокупних Хомољских планина. На основу те карте, извршили смо маркацију, већ реченим путем Зорана Камарита, као и од Купинове Главе на запад, до Шумровца, а онда на југ у долину Млаве, на ондашњу жел. станицу Ладне Воде (потом укинута пруга Пожаревац - Петровац - Ладне Воде). Са Вукана, пут је силазио кроз један стрм камени кулоар који је ваљало оклинчати. То смо учинили Иван Стојановић и ја. Али, да се вратимо Мирку.

Био је црномањаст, лепих извијених обрва, које је на чудан начин могао наизменично да диже, правећи са једном обрвом висок лук, док би другу спуштао у ниску праву линију изнад самог ока. Онда се облик и положај обрва мењао. Ово је посебно одушевљавало децу из катуна поред којих смо пролазили. Ради тога су се деца трудила да стално буду испред Мирка и виде игру обрва. Умео је Мирко још нешто са децом. Лагано им је кажипрстом притискао врх носа, и истовремено пуштао треперави звук, чији се извор скоро није могао да одреди. Фрапирана деца притискала су своје и носеве вршњака, али звука није било. Мирко је за њих био чаробњак.

Нос је имао маркантан, што је уз неговане црне бркове давало мужевност целој физиономији. Главу је покривала лепа и густа црна коса. Кад смо код бркова, да испричам једну згоду са Старе планине. Био је крај новембра и зима, какву више никад нисам доживео. Тада сам први и једини пут видео како дрво од хладноће, уз снажан пуцањ, пуца уздуж на пола. Е, у таквој несрећи, ми смо се упутили на Миџор. Од снажног ветра и велике магле нисмо изашли на сам врх од страха да не залутамо у Бугарску, а то је била земља Информбироа. Враћали смо се лагано ка Топлом долу. Од магле и топлог даха, лед се хватао по ивицама виндјакне, делу косе која није била под капом, а Мирку и на брковима. Са њих су висиле ледене свеће дуге 7 - 8 цм. Кад смо сишли у заветрину, Мирко затражи воде. Чутура му је била потпуно залеђена. Размишљао сам како може да пије кад пред устима има ледену решетку. Радознао, посегнух за својом чутуром. Била је дубоко у ранцу и врећи. Скидох оба пара рукавица и извукох чутуру. И она је била залеђена, али само око грлића, што лако пробисмо перорезом. Напрегнуто очекујем Мирков неуспех. Али, какав мој пораз. Он једном руком подиже ледене свеће и слатко се напи. Леденице се од топлоте тела нису хватале од корена бркова. Свашта.

По висини је био на граници између средњег и ниског раста. Чини ми се око 160 цм. У друштву су га, ради тога, понекад, звали Мали Мирко, мада у друштву другог Мирка није било.

Наше друговање и одласци на планине, били су врло интезивни, али се друговање повремено прекидало његовим службеним путовањима која су понекад трајала и више од годину дана. Ипак када се враћао,

настављали смо дружење и одласке у планине, као да прекида није ни било.

Дивна Миркова особина је била музикалност. Његов топли тенор, распеваност и снага гласа увек су ме водили у усхићење. И сад као да чујем од срца распевано: "Еј, ја засади' зеленику јабуку". Међутим, његова музикалност се није тиме завршавала. У планинама је увек био са својом усном хармоником. Из ње није извлачио само предивне звуке већ је умео да мелодијом попуни и оживи занемели поглед са врхова на широке хоризонте који су били пуни колорита, неслућених облика и потајних интимних жеља, али до тад неми. И устрептали угођај крај логорске ватре добијао је, тачно погођеним тоновима усне хармонике неочекивану пуноћу и дотад неслућену нову димензију. Својом хармоником нам је често богатио доживљаје, чинио срећнијим и међусобно приснијим. Каткад, било је код њега тренутака носталгије, сете и повлачења у себе. Из таквих расположења сâм се извлачио и поново постајао Мирко каквог смо знали: веселјак и шаљивџија. Сећам се догађаја са нашег пута на Тару.

Првих година послератног планинарства била је у ПД "Железничар" група одважних, сложних момака који су волели високе планине и стално били у њима. Били су ведри, пуни духа али на неки начин и особењаци. У њихове походе нису примали никога а на туђе резултате су гледали са висине и понижавањима. Више се не сећам имена, али памтим надимке Лав, Шарло, Миланче. Више пута смо се срели у планинама, али да пређем на догађај у коме је Мирко био главна личност.

Тог првог маја ишли смо на Тару. Улазимо у Ћиру (некадашњи воз уског колосека) и затичемо наше познанике из Железничара. Питамо их где ће. Рекоше до Међеђа, онда преседају за Фочу. Иду на Маглић. Питају они нас и ми кажемо да идемо до Ужица, па онда на Тару. У вагону поплава од смеха. Види, високогорци Радничког па иду на Тару. Пецкање и спрдња трају до дубоко у ноћ. Када им досади, скидоше ранчеве са пртљажника и разместише се по њима. Са подсмехом нас замолише да их не будимо у Ужицу. Ми се некако сместисмо испод њих, између наших и њихових ранчева и заспасмо. Мирко нас пробуди у Севојну и рече да се тихо припремимо и да са ранчевима будемо крај врата. Он ће пробудити "Железничаре" који су звучно спавали горе високо у пртљажном простору. Излазимо у Ужицу, а Мирко нам додаје свој ранац и све нешто оклева. Осећамо ујдурму. Кад отправник даде знак за полазак Мирко викну из све снаге (а био је грлат): "Дижите се" и додаде још нешто увредљиво. Боже, каква је настала лупа, ломњава и падање са пртљажника. Воз је увелико хватало брзину када смо угледали на прозору прву главу и песницу. Нешто је викао. Мирков мали реванш за синоћну спрдњу састојао се у везивању пертли из раскопчаних гојзерица за пртљажник.

Али било је и обратних случајева када је он био предмет другарске шале. Он је то, као и сви ми, примао ведро и никад увређен.

Највећи део његове активности у планинама био је везан за високогорство па и алпинизам. Уосталом гро чланства у друштву био је окренут таквој делатности. Да поменем чланове друштва који су имали звање члана алпинисте: Живојин Градишар, Звонимир Блажина, Иван Стојановић, Бранко Котлајић, Добривој Гаћеша, Милан Матић, Милутин Родић, Велибор Станишић, Душан Мочилник, Нинослав Сламар, а да се у деведесетим годинама, сада прошлог века, настави са Миланом Љубојевићем, Миланом Галићем, а појава Радета Павловића обећава прилив нових кадрова. Приправника је такође било доста. Њих можемо да поделимо на оне који су имали звање алпинистичког приправника, као и на оне који су без овереног звања, са својим клупским друговима – члановима алпинистичког одсека – ишли у навези. Понекад су то биле првенствене смери. Били су сигурни у своје искусне другове, а пењање волели. Такви су били Радољуб Јевтић, Миодраг Божиновић, Ђорђе Олејник, Љиљана Пилетић – Стојановић, Бранислав Савић, Влада Миладиновић, Стојан Димитријевић, и многи други, а међу њима и Мирко. Ова упадица у тексту о Мирку је дата да се истакне значајно место које у високогорској и алпинистичкој активности Радничког има Мирко. Правећи првенствене успоне са Жиком и са мном, његово име је урезано у историју алпинизма Србије.

Ваљало би рећи неку реч и о Мирковој љубави за фотографију, и то ону планинарску. Она је ишла упоредо са његовим ходањем кроз планине. Он је овековечио многе значајне тренутке изласка на врхове и погледе са њих. Квалитет његових слика потврђује учешће на планинарским фото-изложбама. Његова предавања су високо оцењена и ради одличних дијапозитива.

Овим нисам све рекао ни описао виђење о мом другу Мирку. Он ће бити још присутан у осталим описима наших другова, а и кроз причу о боравку и успонима у планинама на којима смо били заједно. Уосталом, он је на моју (а и његову) срећу, ту поред мене.

БИЛТЕН "ГД РАДНИЧКИ" излази захваљујући вашим прилозима, сугестијама, текстовима и фотографијама. Достављајте нам све што може допринети развоју и афирмацији планинарства. Уредништво се унапред захваљује на сарадњи.

